

<p>Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA</p>	<p>ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA</p>	<p>Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuidor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA</p>
<p>COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA</p>	<p>l'Únic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)</p>	<p>Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA</p>
<p>R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p> ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/ major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinnet.org</p>	<p> Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA</p>
<p> Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ BONA CARNI! c/ Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com</p>	<p> Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA</p>	<p>RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16</p>
<p>SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p> INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA</p>	<p> GA SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>
<p> BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS</p>	<p>Col·laboració</p>	<p> Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA</p>

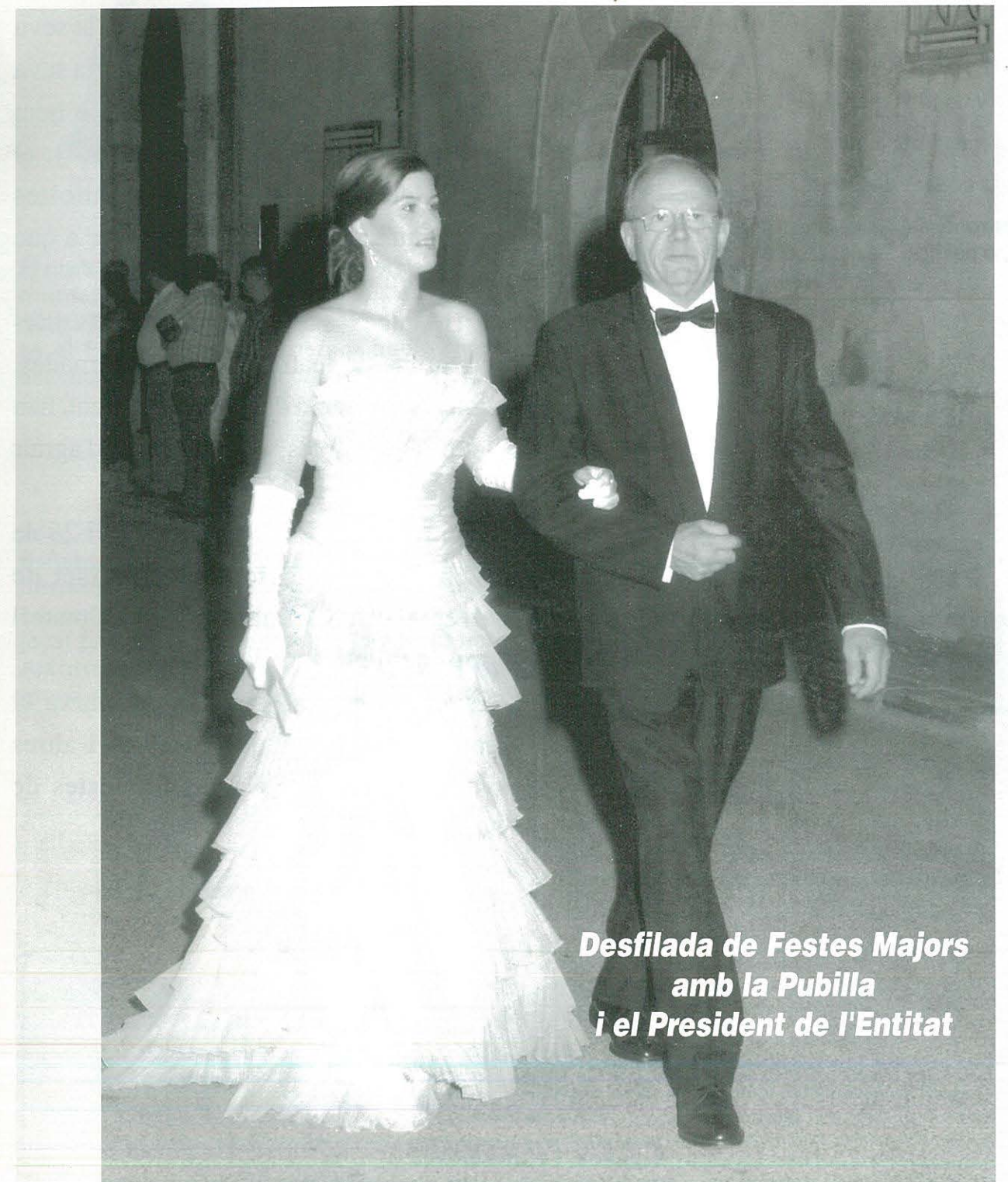
El CCR també va participar al Concurs de Paelles de les Festes de Sant Lluç

CENTRE CULTURAL RECREATIU

SETEMBRE - DESEMBRE 2006
Preu: 1 €
NÚM. 146-147

Desfilada de Festes Majors amb la Pubilla i el President de l'Entitat

Í N D E X

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR	3
- XVI Trobada de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya	4-5
- Cuentos de Andrea, la bisabuela de Vicenta Calduch Garrit ..	6
- Els savis de Vilatrista	7-10
- XXXV Concurs Literari Sant Jordi	11-15
- Novetats filatèliques	16-17
- Festa de Sant Antoni	18
- Gastronomia	} 19
- Racó poètic	

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomás

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Ribà i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Acabem d'assistir a l'últim diumenge de les vint-i-quatre Jornades de Teatre, amb l'obra que ha posat en escena el Centre Cultural i Recreatiu, titulada: "Els savis de Vilatrista", escrita per Santiago Rusiñol. Obra que ha estat marcada tant per la seva complexitat de personatges com per la seva decoració i muntatge. En aquest cas hem de dir que Ramon Vidal ("lo bueno"), el nostre decorador, s'hi ha passat moltes hores muntant-lo i repassant-lo per a que quedés el millor possible.

En quant a les representacions dels diferents grups de teatre d'aquestes Jornades, segons la valoració del públic assistent, han estat molt positives; cosa que hem d'agrair als organitzadors i coordinador.

D'altra banda, durant els dies 18 i 25 de novembre s'està celebrant el curset de teatre, amb la col·laboració del Consell Comarcal del Montsià.

Estem treballant i posant en marxa el trenta-setè Concurs de Pessebres i altres possibles actuacions per a les festes de Nadal i Reis.

Salutacions cordials.

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

CONCURS DE PESSEBRES

El dia 26 de desembre, com cada any, el Jurat passarà a veure els Pessebres que estiguin apuntats al concurs. L'entrega de premis als participants es farà el dia 30 de desembre al Parc de Nadal.

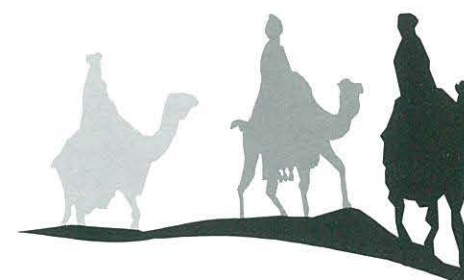

PARC DE NADAL

El dia 30 de desembre, últim dia del Parc, el CCR muntarà, com ja és tradicional, el taller de maquillatge a tots els xiquets que vulguin pintar-se al Parc de Nadal. Esperem que la nostra activitat tingui tant d'èxit com els altres anys!

COL·LABOREM AMB SSMM ELS REIS D'ORIENT

Tots els que vulgueu que Melcior, Gaspar o Baltasar entreguin personalment un regal a algú després de la Cavalcada del dia 5 de gener ho haureu de passar a comunicar el mateix dia 5 al local parroquial entre les 12 i les 14,30 hores. Allí hi trobareu membres de la nostra entitat que prendran nota dels vostres encàrrecs.

FESTA DE SANT ANTONI

Segur que recordeu la dita: "Sant Antoni del porquet, és el primer sant del fred". Tenim intenció de celebrar aquesta festa dels animalets dia 21 de gener. La benedicció dels animals i el repartiment de "coquetes" tindrà lloc en acabar la Missa de les 10,30 h. com és costum.

IN MEMORIAM

A punt de tancar l'edició d'aquest número de la nostra revista ens hem assabentat de la mort de Joan Andrés Torrent Vericat als 82 anys. Des d'aquí volem fer arribar el nostre condol a la seva família i agrair-li la seva col·laboració amb la nostra entitat, especialment en la festa de Sant Antoni. Descansi en pau.

XVI TROBADA DE GRUPS AMATEURS DE TEATRE DE CATALUNYA

7 i 8 d'octubre 2006

Hola amics del CCR, us vaig a explicar com va anar la Trobada, va ser una mica fora de lo habitual perquè es van fer les actuacions i obres de teatre a dalt d'un tren, "EL TREN DE LA IL·LUSIÓ".

Vam sortir d'Ulldecona cap a l'Aldea, allí ens vam trobar amb els grups de teatre de La Sénia, Xerta, Alcanar, Deltebre, Sant Jaume i Sta. Bàrbara per agafar el tren que arribava a les 18.00 hores, venia de Granollers ple de "teatrerós" d'altres grups d'arreu de Catalunya. Va ser molt emocionant ja que una vegada érem a dalt del tren, uns terroristes amb la cara tapada i pistoles de fogueig el van segrestar (com ja us imagineu era tot teatre), també teníem unes hostesses molt simpàtiques i amables, bé entre rialles, gresca, cançons de la Tuna interpretades pel Grup Llops Teatre de Reus i també algun que altre personatge explicant acudits i escenificant paròdies, el tren feia el seu curs. Però no podia faltar l'obra de teatre que aquesta vegada es va representar en un vagó del tren i es van fer torns per poder veure-la tots ja que érem unes 200 persones, mentrestant ens preguntàvem on faríem cap, ningú sabia el destí que duia el tren i finalment al voltant de les 22:00 hores vam arribar a València, vam fer una petita visita pel centre de la ciutat tot menjant un entrepà i altra vegada dalt del tren direcció Tortosa a passar la nit al Seminari, amb més gresca i ball.

Pel matí es van representar dues obres més de teatre, recital de poesia i diverses actuacions a càrrec dels següents Elencs: AGRUPACIÓ CULTURAL i RECREATIVA DE CASTELLBELL i EL VILAR; GRUP DE TEATRE B.A.T. DE TÀRREGA; DISCORGABAR; ELENCS "LA RODA" DE CASTEL·LGALÍ; EL CENTRE DE LLORENÇ DEL PENEDÈS; EL MOLÍ DELS MONJOS; G.A.T. DEL MASNOU; L'ARREL DE ST. MIQUEL D'OLÈRDOLA; INESTABLE CERETANA DE PUIGCERDÀ i PENTAGRAMA TEATRE DE VALLDOREIX.

Amb tota aquesta programació es va fer l'hora de dinar de germanor i donar per acabada aquesta

trobada, unes paraules del President de la Federació, l'amic Sr. Josep Rafecas:

UN TREN PETITÓ
QUE CAMINA, QUE CAMINA;
UN TREN PETITÓ
QUE CAMINA SENSE POR.

La gent de teatre no tenim por.
Per això, pugem en aquest tren
Sense saber on va...
Sense conèixer on ens porta...
Però amb moltes ganes de descobrir-ho...
Amb el sarró ple d'il·lusions.
Amb el desig de retrobar els amics cada any.
Amb la confiança de fer-ne de nous...
Segurs que ens ho passarem molt bé!
Dalt d'aquest tren amb jocs, sorpreses... i teatre.

QUI HI VULGUI PUJAR,
QUE S'AFANYI, QUE S'AFANYI;
QUI VULGUI PUJAR,
QUE S'AFANYI, QUE SE'N VA.
PIP, PIIIIIP!

I tant que ens ho vam passar bé i per això l'any que ve repetirem, us convidem a participar a la pròxima trobada i així sabreu el que és xalar amb gent "teatrera".

US ESPEREM AMICS FINS L'ANY QUE VE.

Concentració dels assistents a la XVI Trobada dels Grups de Teatre Amateurs de Catalunya a Tortosa

Viatjant en el tren

Rapte al tren

Rapte al tren

Representació d'una obra teatral al tren

La tuna amenitza el viatge

Arribada del tren a València

Grup del CCR a l'arribada a València

Grup del CCR a la plaça de la Verge

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA

 **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

CUENTOS DE ANDREA,

LA BISABUELA DE VICENTA CALDUCH GARRIT

Había una vez un rey que tenía un manzano que producía manzanas de oro y le daba mucha riqueza. Pero cada noche venía un pájaro que se llevaba una. Así que el rey, muy preocupado le pidió al joyero real que pusiera a su hijo a vigilar para averiguar quién era el ladrón. El hijo del joyero se puso a vigilar el árbol, pero al poco rato se durmió; y entonces vino el pájaro y se llevó otra manzana, como cada noche: ya sólo quedaban dos.

Al día siguiente, el joyero envió a vigilar el árbol a su segundo hijo... Pero también se durmió y vino el pájaro a llevarse la penúltima manzana de oro.

El hijo menor del joyero se ofreció para vigilar quién se llevaba la última manzana y, cuando vio que era un pájaro, le disparó una flecha. Pero no lo mató: sólo se le cayó una pluma y todos pudieron comprobar que era una pluma de oro. Así supieron que se trataba de un pájaro muy especial.

El joyero envió a su hijo mayor a descubrir dónde se escondía el pájaro de oro. Cuando el chico fue en su busca, se topó con un lobo que le dijo:

- Sube a mi lomo, y yo te llevaré.

Corriendo como el viento, lo llevó a una taberna porque había anochecido.

- Aquí puedes elegir uno de estos dos lugares para dormir: en uno hay abundancia y fiesta; en el otro, hay paz y tranquilidad.

El chico eligió el primer lugar. Pero la fiesta duró tanto, que el lobo se cansó de esperarle y se fue.

Como el joyero vio que su hijo mayor no regresaba a casa, envió al segundo a buscarlo. Pero encontró también al lobo y le ocurrió lo mismo que a su hermano mayor.

Entonces el joyero envió a su hijo pequeño a buscar a sus hermanos. Él también encontró al lobo, que corriendo como el viento lo llevó a la taberna y le ofreció los lugares para pasar la noche. Pero el joven eligió el lugar en el que había paz y tranquilidad. Cuando despertó a la mañana siguiente, el lobo le estaba esperando. Esta vez el lobo le llevó donde había dos caballos y le dijo:

- Coge el caballo que lleva la correa de oro, móntalo y sígueme.

Así lo hizo el joven y llegó hasta una princesa

de cabellos de oro. El lobo le dijo a la princesa:

- Esta noche, cuando él salga a bañarse, montaos en el caballo los dos y seguidme. Yo os llevaré hasta el pájaro de oro.

Una vez allí el lobo ordenó al joven:

- Mete al pájaro en la jaula peor, montaos la princesa y tú en el caballo y seguidme.

El lobo les condujo hasta una ciudad en la que estaba a punto de ejecutarse una sentencia de muerte. El joven vio que los condenados eran sus hermanos porque debían mucho dinero y habían cometido muchas fechorías. Pero el hijo menor del joyero pagó todas las deudas y consiguió el perdón para que sus hermanos salieran de prisión.

Pero por la noche mientras el menor dormía, los dos hermanos mayores le tiraron, a él y al lobo, por un barranco y se llevaron a su casa a la princesa de cabellos de oro, al pájaro de oro y al caballo veloz. A su padre le dijeron que no sabían nada del hermano menor.

Pero el lobo pidió al joven que se cogiera de su cola y pudo sacarlo del barranco. Luego le dijo:

- Córtales las cuatro patas y pártame por la mitad.

El joven se negó: ¿cómo iba a hacerle eso a quien tanto le había ayudado? Pero el lobo insistió hasta que le convenció: lo que ocurriría si lo hacía sería bueno para todos.

Cuando el joven hizo lo que el lobo quería vio sorprendido que el lobo se había convertido en príncipe y era hermano de la princesa de cabellos de oro y era el dueño del pájaro. Ambos se dirigieron al palacio donde estaban el rey y su hija, el joyero con sus dos hijos mayores y la princesa de los cabellos de oro. Allí estaban a punto de celebrarse dos bodas: el hijo mayor del joyero iba a casarse con la princesa de cabellos de oro, y el hijo mediano iba a casarse con la hija del rey. Pero el príncipe desencantado les contó toda la verdad: él era hermano de la princesa de cabellos de oro, dueño del pájaro de oro y amo del caballo veloz.

El rey, muy enfadado, desterró a los dos hijos mayores del joyero y concedió la mano de su hija al príncipe desencantado, y el hijo menor del joyero se casó con la princesa de cabellos de oro.

Y colorín colorado este cuento se ha acabado.

"ELS SAVIS DE VILATRISTA"

de Santiago Rusiñol

El 12 de novembre de 2006, com a cloenda de les XXIV Jornades de Teatre que ve organitzant el Centre Cultural Recreatiu d'Uldecona, any darrera any, el Grup de Teatre del CCR va estrenar l'obra "Els savis de Vilatrista" de Santiago Rusiñol. És una crítica sobre els costums de l'època. L'autor, amb un humor molt fi, dona a conèixer el desfasament que porten la part de la burgesia més intel·lectual i els científics, anomenats "savis", en la seva vida privada i social. A més, dona un toc d'atenció en defensa de lo tradicional, però introduint el modernisme en contrast amb el dirigisme noucentista, la poesia en contrast amb la prosa, la imposició familiar, a poder elegir cadascú el seu futur dins d'unes regles morals.

Els actors del CCR, en l'estrena d'aquesta obra han procurat que la vetllada hagi estat molt amena perquè veient l'obra s'hagi pogut comprendre a l'autor, la seva manera de pensar, i també, els que pensaven diferent. Ensenyem, retre-li un homenatge en el 75è aniversari de la seva mort ocorreguda el 13 de juny de 1931, recordant-lo perquè no passi a l'anonimat com tants grans escriptors de casa nostra que ens han deixat un gran llegat en l'art de Talia.

Natros no hem fet més que aportar el nostre gra de sorra. "La vida de l'ànima humana a l'escenari", perquè el poble que oblida és el poble dels pobres d'esperit.

XXXV CONCURS LITERARI SANT JORDI

A continuació publiquem la segona part de la redacció guanyadora de la categoria D.

Categoria D: REINES DE DIAMANTS (2ª part) de Josep Lluís Delpech Valle

Erik Van Dereykens anava a trobar-se amb Josep Fornés, un prestigiós joier de Barcelona, a l'"Scotch Corner", un bar de copes que hi havia al carrer Sabino de Arana, a prop de l'hotel "Princesa Sofia", a Barcelona. Havien quedat a les vuit del vespre i Van Dereykens arribava amb mig hora de retard. Ho feia expressament. Si no era absolutament necessari, sempre arribava tard a les seves cites. Així sabia quin grau d'interès tenia el qui l'havia citat. Si s'esperava, això volia dir que la cosa prometia. Aquesta era la segona trobada que anaven a tenir aquest flamenc de Bruges i el joier barceloní; la primera l'havien tingut feia un parell de mesos a l'hotel "Accademia", a Roma.

Van Dereykens era allò que podíeu anomenar un "lladre de guant blanc". ja feia bastants anys que es dedicava al robatori d'obres d'art i joies. Totes les seves feines eren netes; no hi havia cap mena de violència. Les armes amb les que treballava eren el cervell i una bona planificació, a la qual dedicava tot el temps que calia, ja fossin setmanes, mesos o fins i tot un any sencer. Els seus cops portaven de bolit a totes les policies de la Unió Europea, ja que era l'Europa Occidental el seu principal marc d'actuació. Mai havia estat detingut, no hi havia cap fitxa policial seva i no sabien quina cara tenia. Només se sabia d'ell que era belga, i per tant l'anomenaven el "Lupin belga".

Josep Fornés era l'amo d'una prestigiosa firma de joieria, els orígens de la qual es remuntaven al segle XVIII. Habia fet una expansió massa ràpida durant els últims anys i això havia fet que s'endeutés molt. Anava sempre curt de diners per fer front als pagaments, i això havia provocat més endeutament. Si la cosa continuava així un any més, s'hauria de vendre la firma. Va decidir jugar-s'ho tot a una carta, i va esmerçar esforços i diners per poder contactar amb el "Lupin belga". Aquests tipus de delinqüents no s'anuncien a les "Pàgines Grogues" ni als diaris, però amb diners i molta paciència, i sobretot si tens un bon negoci per oferir-los, els acabes trobant. Això és el que va fer en Fornés.

Tots dos van tenir una entrevista a Roma. Fornés li va proposar un gran cop. Un robatori de diamants. si la cosa rutllava podrien embutxacar-se uns quants milions d'euros. El joier li donà tots els detalls que Van Dereykens li demanà, i va dir que s'ho rumiaria. al cap d'un temps, Fornés rebé una trucada telefònica del seu amic. Li digué que sí, que acceptava participar en aquest negoci. Però amb la condició que ell seria qui col·locaria la mercaderia. Fornés també havia pensat en això i ja havia establert els seus contactes, però acceptà la condició del belga; de fet, des del començament va acceptar totes les condicions

que aquest li imposà.

Avui havien de trobar-se per continuar enllestint detalls. El lloc de la cita l'havia triat Van Dereykens.

L'"Scotch Corner" era un pub com qualsevol altre. Però malgrat el seu nom, no estava decorat amb motius i guarniments de caire escocès. Era un local carent de personalitat.

- Veig que continua amb la seva falta de puntualitat -digué Josep Fornés quan Van Dereykens s'assegué a la seva taula.

- La gent no ve a mi, precisament per gaudir dels meus modals i la meva educació -contestà secament el flamenc.

El joier cridà al cambrer. Quan aquest arribà a la taula, Fornés digué:

- Un altre gintònic. I vostè, què vol prendre? -preguntà al seu company de taula.

- Un "Highlands" -contestà.

El cambrer féu una lleu inclinació de cap i es retirà. Al cap d'un moment tornà amb les begudes i les serví.

- Li recomano aquest còctel, és millor que el "Connery", l'especialitat de la casa. ¿Vostè creu que Sean Connery cobra algun calé, perquè aquesta gent li hagi posat el seu nom a una de les seves barreges? -preguntà el ros amb un somriure.

- No crec que ni tan sols sàpiga, que aquests desgraciats han batejat amb el seu nom un còctel amb la intenció de fer més calaix.

Van Dereykens observà detingudament per un moment el seu interlocutor. Josep Fornés era un home d'uns cinquanta anys, calb, rabasut i amb una mica de papada. Era el típic nen de casa bona que tot s'ho havia trobat fet a la vida.

Després de fer un glop al gintònic, digué:

- Que, què li sembla la Bàrbara, la noia que jo li vaig recomanar? Oi que té un bon cos? I res de tatuatges, com vostè volia.

- Crec que servirà. Igual que la seva companya. Amb elles, ja tinc complet l'equip.

- Però, a part de la feina, què m'en diu d'ella al llit? -preguntà Fornés, a l'hora que li picava l'ullet-. No digui que no està per sucari-hi pa, vostè ja m'entén, oi?

Totes dues estan força bé al llit. Vam muntar un "menage à trois". Si aconseguixo que siguin tan bones en la tasca que han de fer, com ho són en la seva professió, això serà bufar i fer ampolles.

- Com li envejo -féu en Fornés, dibuixant un petit somriure i fent un trago-. Perquè després vagin dient que no es pot barrejar el plaer amb els negocis.

- Sempre que puc, ho faig, amic meu -digué el flamenc, deixant anar una rialleta i fent una glopada al seu "Highlands".

- I ara, on són les noies? -preguntà el joier.

- A la masia. Demà començarem els entrenaments. Però he volgut trure-les de Barcelona abans, per motius de seguretat -Fornés arrufà les celles i esborrà el somriure-. No s'amoïni. Això no té res a veure amb la policia. El que passa, és que la Nuri, la companya de la Bàrbara, té

REPARTIMENT:

Don Tomás	Pepe Millán
Doña Gertrudis	Yvón Sarió
Plini	Lluc Fernández
Marcela	Ivana Fonollosa
Julia	Dolors Martín
Doctor Dalmau	Jordi Carapuig
Enric	Enric Mesa
Senyor Pascual	Josep Sans
Don Sever	Gabriel Roig
Canonge Magistral	Juanjo Sans
Don Gumersindo	Eduardo Sauch
Engracia	Enriqueta Sales
Jove I	Alba Sauch
Jove II	Andrea Fonollosa
Jove III	Cristina Fuentes
Noia I	Alba Lendínez
Noia II	Maria Fuentes
Noia III	Dani Souto

EQUIP TÈCNIC:

Muntatge	Ramón Vidal
	Manolo Vericat
Traspunts	Anna Ausensi
	Manoli Català
Il·luminació	J. Miquel Subirats
Música i So	Fernando Guarch
Vestuari	Angelina Pardo
	Fina Vergés
Atrezzo	Lluc Fernández
Maquillatge	M ^a Carmen Cucala
	Lolita Hernández
DIRECCIÓ	Pere Sans

problemes amb un macarró. Per això me les he endut abans d'hora a la masia. No vull arriscar-me a què aquest desgraciat la trobi per Barcelona i m'ho espatlli tot.

- Això ja és una altra cosa -féu el joier més tranquil-. Ja m'havia imaginat que la policia coneixia el nostre pla, i tot se n'aniria a l'aigua. He ficat molts calés en aquest negoci i tot ha de sortir bé. Si això no acaba bé, serà la meva ruïna.

- No te cap motiu per pensar que el nostre negoci sortirà malament. Ho tinc tot controlat. Ja coneix la meva reputació, oi?

- Sí. Per això he volgut que fos vostè, qui s'encarregués d'aquest assumpte.

- Bé, anem al gra. Ja sap si els seus col·legues cridaran a Maurice Mercadier? -preguntà Van Dereykens.

- Tot sembla que sí -contestà Fornés-. Com vostè em va dir, he deixat caure aquest nom entre tots els membres de la comissió organitzadora. Nosaltres, els joiers, no coneixem a gaires personatges d'anomenada que organitzin esdeveniments com el que prepara el gremi de joiers de Barcelona.

- Perfecte -digué el flamenc-. Aquest Mercadier és un relacions públiques de París, i com tots els parisencs és massa orgullós. No voldrà venir a Barcelona, per molts diners que se li ofereixin. Considera que totes les ciutats europees que no són capital d'estat, són ciutats de segona categoria; i per tant, li fa perdre prestigi treballar en elles. Coneixent el caracter de Mercadier, ni tan sols contestarà a l'oferta de la comissió. Però els seus col·legues rebran un fax d'ell acceptant l'oferta. Maurice Mercadier vindrà a Barcelona i serà el relacions públiques de l'organització.

- Ara sí que no entenc res -digué, tot estranyat, en Fornés-. M'acaba de dir que a aquest fatxada no li agrada treballar a ciutats de segon ordre, com Barcelona, segons ell, i ara diu que vindrà.

- Vindrà un senyor que dirà que és Maurice Mercadier. No endevina qui serà aquest paio?

- Reno! Que n'és de malparit, vostè. El que arregarà el botí, sera qui l'organitzarà tot. Això sí que es jugar amb les cartes marcades. És vostè un murri, Erik, un murri. -I entre riures, el joier s'acabà el gintònic.

Van Dereykens també s'acabà la seva beguda i després digué:

- Com ja li he dit, demà començarem els entrenaments. Posaré en forma aquestes dues meuques. Els faré suar la cansalada. No es guanyaran fàcilment la seva part. Per cert, la masia està molt bé; i en un bon lloc per entrenar-se. És seva?

- És de la meva dona. La va heretar d'uns oncles. estava feta una ruïna i nosaltres la vam arreglar, posant-li també totes les comoditats d'un habitatge modern.

- Doncs bé, això és tot per ara. Si surt res de nou o alguna complicació, truqui a aquest número de telèfon. -El flamenc tragué un bolígraf de l'infern de la seva americana i escrigué uns números al posa-vasos que hi havia sota el seu got i se'l donà al joier. Aquest se'l ficà a la seva bitlletera.

El ros s'aixecà i féu intenció d'anar-se'n.

- Ja se'n va, Erik? Però si la nit no ha fet més que començar. Conec un lloc on hi ha unes noies, que fan qualsevol cosa que un els demani, i després es fiquen al llit amb tu.

- Un altre dia, Josep. Demà haig de matinar. Comencem els entrenaments.

- Com els futbolistes, oi? Res d'anar de gresca.

- Sí. Demà podríem dir que comencem l'estaig de pretemporada; i hem d'esforçar-nos molt si després volem guanyar la lliga. Quan la guanyem, anirem a celebrar-ho amb aquestes moses tan ben disposades que vostè coneix. -Tots dos esclataren a riure.

Mentre Fornés demanava el compte al cambrer, Van Dereykens es posà un cigar fi entre els llavis, després, agafà una de les capsas de llumins que hi havia a la barra, i amb un fregadís d'uncla del polze n'encengué un i prengué foc al cigar. I abans que el joier se li pogués acostar sortí del pub.

- Vinga, noies, bellugueu el cul!

Ja feia mitja hora que la Bàrbara, la Núria i l'Erik estaven corrent per la muntanya, i les dues ja treien el fetge per la boca. No calia ser cap preparador físic per adonar-se que tenien una forma física molt baixa. Pel contrari, l'Erik era tot un atleta. Encara no mostrava cap símptoma de cansament.

Les dues dones deixaren de córrer i recolzaren les mans als genolls.

- Erik, jo no puc més -féu la Núria.

- Ni jo tampoc -sentencià la Bàrbara.

L'Erik les contemplà un moment, veien com panteixaven i els faltava l'aire.

- Està bé, descasem cinc minuts.

Les dues dones es deixaren caure sota un pi i s'assegueren. L'home s'acostà a elles i també s'assegué.

- Us queden força bé aquests xandalls, però no feu honor a la roba esportiva.

Totes dues portaven xandalls de color blau marí de fibra sintètica que se'ls arripava al cos i els dibuixava una bona figura. El ros duia una samarreta vermella de màniga curta, que deixava al descobert uns magnífics bíceps, i un pantaló de xandall, també de color blau marí.

- Has portat aigua, Erik? -preguntà la Núria.

- No. Beurem, quan arribem al Land-Rover.

- Oh, no -féu la Bàrbara-. Em sembla que encara falta un bon tros per arribar-hi.

- Voleu aigua, doncs, aixequem-vos i correu. Quan més aviat arribem, més aviat podreu beure.

Tots tres s'aixecaren i es posaren a córrer de nou.

Ja feia una setmana que eren a la masia Can Novell, a la comarca del Garraf, però només feia dos dies que Van Dereykens les feia sortir a córrer al de matí. Agafaven un vell Land-Rover i quan ja eren llun de la masia, el flamenc deixava aparcat el tot-terreny en una clariana i tots tres es posaven a córrer camp a través.

Les dues dones corrien davant el ros, i l'home podia veure els seus darreres esforçant-se per vèncer les dificultats del terreny, la qual cosa li feia gràcia i no deixava de somriure.

Quan arribaren al Land-Rover, totes dues es llançaren sobre la nevera de platja que hi havia i agafaren una ampolla petita d'aigua mineral cada una.

- No beveu de pressa, sinó us farà mal -advertí el ros.

Totes dues obeïren, i buidaren a poc a poc les dues ampolles. Després, pujaren al tot-terreny i Erik l'engegà i l'arrancà.

- Què us ha semblat avui? -preguntà el flamenc.

- Si continuem així més dies, a mi em matarà -contestà la Bàrbara.

- No és per a tant. En pocs dies estareu totes dues fetes unes atletes, capaces de menjar-vos el món.

- Sí, però quin sentit té tot això? Quina utilitat té? -preguntà la Núria.

- Ja ho veureu. Això només ha fet que començar.

- Mira, Erik, em sembla que ja començo a estar-ne tipa -digué la Núria, amb cara de pomes agres-. Ens has portat aquí. Sí, tot és molt maco, i l'aire és sa.

Jo sóc la primera que m'agrada anar a la muntanya, però per guadir-ne, no pas per deixar-me el fetge pel camí corrent.

- Sí, Erik, per què ens fas córrer? -espetegà la Bàrbara. Em pensava que ens havies portat aquí, per passar-nos-ho bé. Muntant festes, aquí, en plena natura; ja m'entens...

- És clar que t'entenc, bonica -digué el ros, dibuixant un ample somriure-. El plaer vindrà després de la feina, pots estar-ne segura. Però, primer, us heu de guanyar els calés que us vaig prometre per fer la feina; i, per fer-la, heu d'estar en forma.

- I per què ens vas triar a nosaltres? -digué la Núria. nosaltres no som ni atletes ni esportistes, ni res que se li assembli. Per què no vas triar noies esportistes, practicants d'algún esport?

- Perquè d'una noia maca, puc fer-ne una atleta. En canvi, d'una atleta, només puc fer una atleta millor. Enteneu el que vull dir.

- Crec que sí -féu la Núria-. Però, per què no ens pots dir encara de què va tot?

- Perquè encara no heu passat la prova que decidirà si serviu per a la feina. Si no la passeu, no és convenient que sapigüeu de què va aquest negoci.

- Però no ens pots dir res? Encara que només sigui per motivar-nos? -digué la Bàrbara.

- Què em diríeu si us donés un títol nobiliari? Què us semblaria ser per un dia, reines de diamants?

- Què vols dir? -espetegà la Núria.

- Això mateix. Que durant unes hores, us acariciaran els vostres bells cossos, un bon grapat de diamants. Dels quals, sortiran el bon grapat d'euros que us he promés. Us sembla això una bona motivació per continuar?

Les dues dones restaren pensadores i callades durant la resta del trajecte fins arribar a Can Novell.

El flamenc introduí el Land-Rover al pati de la masia i després el menà fins als antics estables, els quals havien estat convertits en garatge. Un cop el deixà ben aparcat, tots tres sortiren.

Can Novell era una masia del segle XVII, la qual havia estat restaurada, com havia dit en Josep Fornés. Era un gran casalot, amb un gran pati a l'entrada, dos pisos i els antics estables.

Quan les dues dones eren en mig del pati, el ros digué:

- Un moment, quedeu-vos aquí -totes dues s'aturaren-. Bé, traieu-vos el xandall i la resta de la roba.

- I ara què passa? -féu la Núria, un xic empenyada-. Ens agradaria dutxar-nos i després esmorzar alguna cosa.

- Feu el que us dic -espetegà l'home.

Totes dues obeïren i començaren a treure's la roba. A sota el xandall duien una samarreta de màniga curta i uns pantalonets curts. Quan ja s'ho havien tret tot i estaven completament nues, Van Dereykens agafà una mànega que hi havia al pati, obrí l'aixeta a la qual estava

conectada, i començà a ruixar-les.

- Ets un malparit! -cridà la Núria-. L'aigua està freda.

El ros deixà anar una rialla i digué:

- No volieu dutxar-vos? Doncs, ja us dutxo jo. Ahir us vau escapar de la mànega, però avui no. Això és el millor que hi ha per a no agafar refredats: aigua freda.

L'aigua impactava en els dos cossos, picant i lliscant per l'esquena, les sines, les cuixes i les natges. Les dones no paraven de bellugar-se i tractaven inútilment de protegir-se amb els braços i les mans. EL ros s'ho estava passant d'allò més bé; sempre dirigia el doll a les parts que no podien protegir-se.

Quan el flamenc va considerar que ja estaven ben ruixades i ja no li divertia l'escena, tancà l'aixeta.

Les dues dones s'abraçaren per escalfar-se una mica i llançaren una mirada d'odi al ros.

- No em mireu així, mosses. Tot això és per posar-vos en forma. Au, vinga, assequeu-vos -i els llançà una tovallola a cadascuna, les quals havia tret del Land Rover quan en van baixar.

Totes dues s'apressaren a assecar-se.

- Quan acabeu, aneu a la vostra habitació i poseu-vos alguna cosa. Jo, mentrestant, pararé la taula de la cuina i faré l'esmorzar. Vinga, afanyeu-vos. -Les dues dones corren embolcallades en les tovalloles cap a casa.

Els dies següents foren iguals. Al de matí anar a córrer per la muntanya, ruixat al pati i esmorzar. Descans. Menjar, migdiada; i després, tots tres agafaven el Land Rover i Erik les portava a algun poble de la comarca per comprar queviures, distreure's una mica i sopar. A la nit, ni la Núria ni la Bàrbara, no tenien forces per participar en cap "manage à trois" amb l'Erik. Només tenien ganes de ficar-se al llit i dormir.

Ja havien passat dotze dies d'aquest règim quasi espartà i les dones ja començaven a agafar una bona forma física; cada dia feien distàncies més llargues i trigaven més a cansar-se.

El tretzè dia només portaven quinze minuts corrent quan el flamenc les féu tornar al Land-Rover. Les dues dones es quedaren estranyades de veure que avui havien estat tan poc temps corrent, però no digueren res.

El ros engegà el tot-terreny, però no tornaren a la masia. Anaren a una antiga pedrera abandonada.

Van Dereykens aturà el vehicle a prop del cingle i baixà. Les dones també baixaren. Encara que l'home no els havia dit res de baixar, tant la Núria com la Bàrbara ja portaven prou temps convívint amb el ros per endevinar les ordres que anava a donar i més d'una vegada s'havien avançat.

Tots tres s'acostaren més al buit i contemplaren el precipici.

La pedrera tenia una paret força elevada i quasi plana.

- Bé, noies, ha arribat l'hora de la veritat. Avui veurem si serviu o no.

- Què vols dir, Erik? -preguntà la Núria.

- Que haureu de descendir per aquesta paret fins al final. Impressiona, oi?

- Tu ens vols matar o t'has begut l'enteniment, maco? Com vols que baixem per aquí? -digué la Bàrbara.

- Jo us acompanyaré en el descens. Farem servir la millor tècnica i el millor material per fer un rappel.

Les dues dones miraren el buit.

- Ara ja sabeu perquè volia saber si patíeu de vertigen.

Només feien que mirar cap a baix. Mentrestant, el ros havia tret del Land-Rover algun material d'escalada: tres cordes, tres arnesos, mosquetons i repel·lidors.

Lligà ben fort les tres cordes al cabrestant del tot-terreny. Després, es posà un arnés i subjectà la corda del mig amb un mosquetó.

- Ei, maques, espavileu-vos! No tenim tot el dia -cridà el flamenc-. Veniu aquí.

Les dues dones anaren a on era el ros. Aquest els ajudà a posar-se el seu arnés. Després, els subjectà amb mosquetons a les cordes.

- Bé, baixarem per aquest pendent, amb l'ajuda de les cordes i dels repel·lidors al mosquetó i a la corda. Un cop a baix, un es desfà de la corda prement el mosquetó. Ho heu entès bé?

- L'home observà les cares de por de les dues dones. Vinga, no esteu espantades. Jo baixaré amb vosaltres, seré al mig; només heu de fixar-vos en mi i fer el que jo faci.

- Jo no sé si seré capaç, Erik. Això em fa molta por -digué la Bàrbara.

- Jo ho vull intentar -féu la Núria-. Ha de ser molt emocionant, fer això.

- Així m'agrada, Nuri! Ets una noia valenta -l'encoratjà el ros-. I tu, Bàrbara, vinga anima't, pren exemple de la teva amiga. Sense donar temps a què cap de les dues noies digués res, els posà el repel·lidor a cadascuna i començà a descendir poc a poc.

La Núria féu el mateix, seguida per la Bàrbara.

- Molt bé, noies, deixeu anar amb suavitat el repel·lidor i recolzeu els peus a la paret. A poc a poc.

Les dues noies no apartaven la vista de les mans del flamenc, fixant-se en tot el que feia i repetint-ho després elles. I l'home, ara mirava una, ara mirava l'altra, controlant tot el que feien i encoratjant-les amb somriures i paraules d'ànim.

- Ho esteu fent força bé, per ser la primera vegada que ho feu. Apreneu ràpid. Vinga, que ja arribem a la meitat -les animà el ros.

Les dues dones estaven massa espantades per contestar els elogis del seu company. L'únic que desitjaven, en aquell moment, era arribar a baix el més aviat possible.

- No mireu a baix. Només heu d'estar pendents de la corda i del repel·lidor -els aconsellà el flamenc.

A poc a poc van acabar de fer el rappel i arribaren a baix.

Un cop les dues dones tocaren el terra amb els peus, deixaren anar un esbufec d'alleujament.

- No ha estat pas tan difícil, oi? -féu Van Dereykens-. Uns quants dies més, i ho podreu fer en un tres i no res.

- És que hem de tornar a fer això, un altra vegada? -espetegà la Bàrbara.

- Sí, -contestà el flamenc-. Ho fareu tantes vegades com calgui, fins que ho pogueu fer soles i en un temps rècord.

- Doncs, a mi m'agradat -digué la Núria-. Tinc una sensació per tot el cos, que no sabia dir-vos què és; em fa sentir més viva.

- això és l'adrenalina; te n'apujat. Oi que és una sensació agradable? -digué el ros, dibuixant un ample somriure.

- Sí. Quan tornem a baixar? -preguntà la Núria, somrient també.

- Sou bojós -digué la Bàrbara-. Jo també he sentit el que ha sentit la Nuri, però he passat molta por.

- La por, aviat la superaràs, preciosa. Quan baixis un parell de vegades més, ja no en tindràs de por -digué Van Dereykens-. Ara, traieu-vos els arnesos i pugem a dalt. Per pujar no cal fer cap escalada, hi ha un camí de terra que ens portarà a dalt.

El ros es tragué el seu arnés, l'agafà amb una mà i començà a caminar. Les dones feren el mateix.

Quan arribaren al Land-Rover, l'home deslligà les cordes del cabrestant i les deixà al darrere del tot-terreny, juntament amb la resta del material del rappel.

Després, tots tres pujaren i tornaren a la masia.

Pel camí de tornada, Van Dereykens només feia que llançar floretes a les dues dones i felicitar-les pel seu coratge. De fet, el flamenc es felicitava a si mateix, pel seu ull a l'hora d'haver escollit aquestes noies. La seva intuïció li havia dit que serien capaces de fer el rappel, i no s'havia equivocat. Si s'hagués equivocat, això hauria estat un contratemps molt greu per als seus plans. Ara sabia que en una setmana, aquestes dones serien capaces de fer el rappel com ell volia, en pocs minuts.

Quan arribaren a la masia, el ros digué:

- Avui, no hi ha mànega. Entreu a dins directament.

Les dues dones obeïren i l'esperaren a la sala d'estar, mentre ell acabava d'aparcar el tot-terreny al garatge.

La sala d'estar era una estança molt ampla, a la part baixa de la masia. Estava ben moblada, amb un tresillo, una barra amb tamburets, una petita taula de vidre per posar revistes i un televisor. Les parets estaven guarnides amb antigues eines de pagès.

Quan entrà Van Dereykens, la Núria i la Bàrbara eren assegudes al sofà.

- Veig que us heu posat còmodes. Molt bé. Vaig a obrir una ampolla de xampany que hi ha a la nevera, i celebrarem el vostre valor. -L'home sortí per una porta que donava a la cuina i al cap d'uns segons tornà amb una ampolla de xampany i tres copes.

Obrí l'ampolla, deixant que el tap sortís llançat al sostre, i omplí les copes.

- Per les noies amb més pebrots que he conegut mai! Tots tres entrexocaren les copes i després begueren.

- Veniu a la meua habitació i porteu-vos les copes -digué el ros amb un mig somriure.

- Per fi ens ho passarem bé -féu la Bàrbara-. Ja tocava.

- Primer, hi haurà una xerrada i una sessió de diapositives.

- Diapositives!, però si això ja està molt anticuat -espetegà la Núria- Si avui, és el video el que mana. Aquestes diapositives deuen ser dels anys seixanta o setanta.

- No és el que us penseu, noies. No són diapositives porques.

- Aleshores, què és el que anem a veure? -preguntà la Bàrbara.

- El que veureu, és la resposta a totes les preguntes que m'heu estat fent. Sabreu perquè vull que sigueu unes expertes, en això del rappel. Després de la xerrada, podem fer una festeta tots plegats al meu llit; què me'n dieu? féu el ros, picant l'ullet.

Els tres pujaren al pis de dalt, a l'habitació de Van Dereykens.

Era una cambra àmplia, amb un llit de matrimoni, un

armari, una calaixera i dues cadires. També hi havia una petita pantalla plegada i un projector de diapositives sobre una petita escala plegable.

El flamenc desplegà la pantalla i es posà darrere del projector. Les dues dones s'assegueren al llit, mirant la pantalla.

- Nuri, tanca la finestra, si us plau -ordenà el ros.

La Núria s'aixecà i tancà la única finestra que hi havia a l'habitació, després, tornà al llit.

Quan la cambra ja era a les fosques, Van Dereykens engegà el projector.

- Això és la Casa Milà, popularment coneguda com la Pedrera -digué el flamenc-. Obra del genial Antoni Gaudí. M'imagino que totes dues l'haureu vista alguna vegada. -Les dues dones digueren que sí-. Doncs bé, aquest és el nostre objectiu: La Pedrera.

El ros passà a una altra diapositiva, i aparegué una vista aèria del terrat de la Pedrera.

- Com podeu veure, hi ha dos terrats. -L'home els assenyala amb un llapis làser-. Haureu de baixar d'un terrat a l'altre, i després baixar al carrer fent un rappel.

Les dues dones anaven a dir quelcom, però el ros continuà dient:

- El gremi de joiers de Barcelona, té previst fer tot un seguit d'actes per fomentar les joies amb diamants. Al terrat superior de la Pedrera, s'hi farà una nit, una sessió fotogràfica amb dues models, portant només una mena de biquini fet amb diamants. Aneu capint ara de què va aquest negoci, maques? -Totes dues digueren que sí-. Així m'agrada. Veig que a més de ser boniques i valentes, també sou llestes. -El ros passà a una altra diapositiva, i aparegueren els granaders de la reina Isabel II d'Anglaterra desfilant-. Les dues models contractades per a la sessió fotogràfica, vindran de Londres. Però vosaltres les substituïreu. Vosaltres sereu qui dureu els diamants pel vostre cos. Ja ho tinc tot planejat.

Tant la Núria com la Bàrbara estaven atònites. Estaven escoltant el que els estava dient l'Erik, i no s'ho acabaven de creure. Aquest ros tan maco, amb cara de bon minyó, havia planejat un gran robatori, i les havia triat a elles per dur-lo a terme.

La diapositiva dels granaders fou retirada i donà pas a una altra, on hi havia dibuixat un croquis.

- Fixeu-vos bé en aquest dibuix. Aquí s'explica amb pèls i senyals, tot el que succeirà durant la sessió fotogràfica nocturna. Però anem per parts. Primer, fem un glopet de xampany.

El ros omplí les copes i begueren.

- Bé. Al matí, arribaran a l'aeroport del Prat les models angleses. Les estarà esperant Maurice Mercadier, el cap

de relacions públiques de l'organització.

Segons el programa, Mercadier les portarà a l'hotel "Condes de Barcelona", al Passeig de Gràcia, però això no serà pas així. Les durà a l'hotel "Sant Just", a Sant Just Desvern. Les deixarà ben instal·lades i recollirà les substitutes. Les quals hauran passat la nit allí, i s'esperaran al vestíbul a què Mercadier les reculli. Com no sou pas ximpletes, no cal que us digui qui és aquest Mercadier.

- Ets tu? -preguntà la Núria.

- Sí. Bé. Jo us recolliré i us portaré a l'hotel "Condes de Barcelona". A partir d'aquest moment, sereu les models angleses que l'organització ha contractat.

Tu, Nuri, seràs Nicole Wilson; i tu, Bàrbara, seràs Rosemary Kelsey. No heu de contestar a cap pregunta ni fer cap comentari. Jo procuraré estar amb vosaltres tot el temps que em sigui possible, per si surt algun imprevist. No té per què sortir-ne; tot està planejat amb molta cura perquè no en surti cap. Quan manquin dues hores per a la sessió, us portaré a un pis de la Pedrera, que estarà habilitat com a camerino, on us maquillaran i us posaran els diamants. Després, anirem al terrat; i ja no tornareu a veure mai més a Maurice Mercadier.

"Durant la sessió fotogràfica, hi haurà una tallada elèctrica i tot quedarà a les fosques. Aleshores, comenceu a córrer i aneu cap al segon terrat. Cap a aquesta cantonada, on a baix hi ha el terrat des d'on haureu de fer el rappel. -Van Dereykens anava assenyalant-ho tot amb el llapis làser-. Hi haurà unes cordes per baixar al segon terrat, que us deixaran a l'altre edifici que hi ha al costat de la Pedrera. Us posareu els arnesos, i fareu el rappel per la paret d'aquest edifici. És millor així, que no pas fer-ho per la façana de la Pedrera; seria força perillós. Un cop a terra, us desenganxeu de la corda i pugeu a les motos que us estaran esperant. Aneu paint tot el que us estic dient? Si teniu algun dubte, digueu-lo ara.

La Bàrbara preguntà:

- Quan fem el rappel, només durem les prenes de diamants?

- Sí. D'això es tracta. Aquesta és la millor manera d'endur-nos els diamants.

Quan pugeu a les motos, els motoristes arrencaran a tota pastilla. Us portaran a una planta baixa del carrer Bolívar. Jo us estaré esperant allí. Aleshores, us traureu els diamants i us vestireu; i tothom tocarà els dos. Els motoristes se n'aniran primer i després nosaltres. Tindrè preparat un cotxe.

CONTINUARÀ...

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Mesos juny/setembre

MILENARIO DEL NACIMIENTO DE AL IDRISI

Fecha de emisión: 15 de junio de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Valor postal: 0,78 euros.
Tirada: 1 millón.

Al Idrisi està considerat com un dels més grans cartògrafs de la Història i el més important de l'Edat Mitjana per la magna obra el *Libro de Roger*.

Es creu que va néixer a Ceuta i que va estudiar a Còrdova. En 1139 es va traslladar a Palerm (Sicília) on va començar a treballar per al rei Roger II, morint entre 1164 i 1165. Metge i farmacòleg, sabia llatí i grec i tenia coneixements de botànica i ictiologia.

El *Libro de Roger* es una recopilació de mapes, itineraris i fitxes geogràfiques alfabètiques. La informació que conté l'obra, amb més de 5.000 noms de llocs, rius, muntanyes, etc. representa el major treball d'investigació i de recollida de dades coneguts fins llavors.

FLORA Y FAUNA. LIRIO Y VERDERÓN COMÚN

Fecha de emisión: 5 de julio de 2006.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Autoadhesivo fosforescente.
Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.
Valor postal: 0,29 y 0,41 euros.
Tirada: Ilimitada.

El 5 de juliol es va emetre la tercera sèrie de segells de correus anomenada *Flora i fauna*. L'emissió presenta en forma de talonaris, amb 100 segells autoadhesius, els dos motius escollits per aquesta ocasió: amb valor de 0,29 euros el verdum comú i amb valor de 0,41 euros el lliri.

FIESTAS POPULARES. CARRERAS DE CABALLOS SANLÚCAR DE BARRAMEDA

Fecha de emisión: 6 de julio de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 2,33 euros.
Tirada: 600 mil.

Les curses de cavalls de Sanlúcar de Barrameda són un dels espectacles més pintorescos dels estius gaditans. Des del segle XIX es venen celebrant tots els anys en els dos quilòmetres de platja en la desembocadura del Guadalquivir. En juliol de 1989 va ser declarada Festa d'Interès Turístic Nacional per la Secretaria General de Turisme i en juny de 1997, Festa d'Interès Turístic Internacional, per la Direcció General de Turisme.

ARQUEOLOGÍA 2006

Fecha de emisión: 6 de julio de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm. y 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,29, 0,57 y 0,78 euros.
Tirada: 1 millón.

El 6 de juliol es va emetre una sèrie de correus anomenada *Arqueologia*, que consta de tres segells, dedicats respectivament al *Jaciment dels Millars* (Almeria), un dels més importants d'Europa de l'Edat de coure, al *Jaciment de l'Alcúdia* (Ilici) molt prop de la ciutat d'Elx, que reproduïx la decoració d'un got de grans dimensions, i el *Guerrer de Moixent* (València) figura emblemàtica de la cultura valenciana que reproduïx un guerrer a cavall preparat per entrar en combat.

CIENCIAS DE LA TIERRA Y EL UNIVERSO

Fecha de emisión: 13 de julio de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,29 euros cada uno.
Tirada: 1 millón.

Dintre de la sèrie *Ciencias de la Tierra i el Universo* que s'inicia aquest any s'han emès dos segells denominats

respectivament *Vulcanología i Sismología* que reproduïx una imatge de l'erupció del volcà Teneguia, a l'illa de La Palma en 1971 i una imatge d'un sismograma i *Cartografía derivada*. Toledo que reproduïx un mapa derivat de la sèrie de Conjunts provincials, en aquest cas de Toledo.

CENTENARIOS 2006

Fecha de emisión: 20 de julio de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,38 euros cada uno.
Tirada: 1 millón.

El 28 d'agost es compliran 700 anys de la signatura del privilegi reial pel qual el rei Fernando IV autoritzava la celebració d'un mercat tots els dijous en Benavides d'Orbigo (Lleó), fet que es commemora amb un segell de 0,38 euros. El canal d'Aragó i Catalunya celebra cent anys des de la seva entrada en servei el 2 de març de 1906 esdeveniment que es commemora també amb l'emissió d'un altre segell de 0,38 euros.

XX ANIVERSARIO DEL ESTABLECIMIENTO DE RELACIONES DIPLOMÁTICAS ESPAÑA-ISRAEL.

Fecha de emisión: 1 de septiembre de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,78 euros.
Tirada: 600 mil

El 17 de gener de 1986, fa ara 20 anys, es va signar a la ciutat de La Haia l'acord pel que s'establien relacions diplomàtiques entre Espanya i Israel. El segell reproduïx dues imatges, una espanyola i una altra israelí junt amb el text "1986-2006 XX Aniversario Relaciones España-Israel".

CASTILLOS 2006

Fecha de emisión: 8 de septiembre de 2006.
Procedimiento de impresión: Calcografía.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,29 y 2,39 euros.
Tirada: 600 mil.

Dintre de la sèrie *Castillos* el 8 de setembre es van emetre dos segells de correus dedicats en aquesta ocasió als castells de Baños de la Encina (Jaén), una de les fortaleses medievals espanyoles més interessants, manat construir per Al-Hakan II l'any 968 i conquerit per Ferran III el Sant l'any 1225, i el castell de Torroella de Montgrí (Girona) que data de 1294 manat construir pel rei Jaume II. Està construït amb pedra de gran qualitat, i es troba inacabat i amb un perfecte estat de conservació.

EUROPA 2006

Fecha de emisión: 12 de septiembre de 2006.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Valor postal: 0,29 y 0,57 euros.
Tirada: 3 y 1 millón respectivamente.

Dos són els segells de la sèrie Europa d'aquest any.

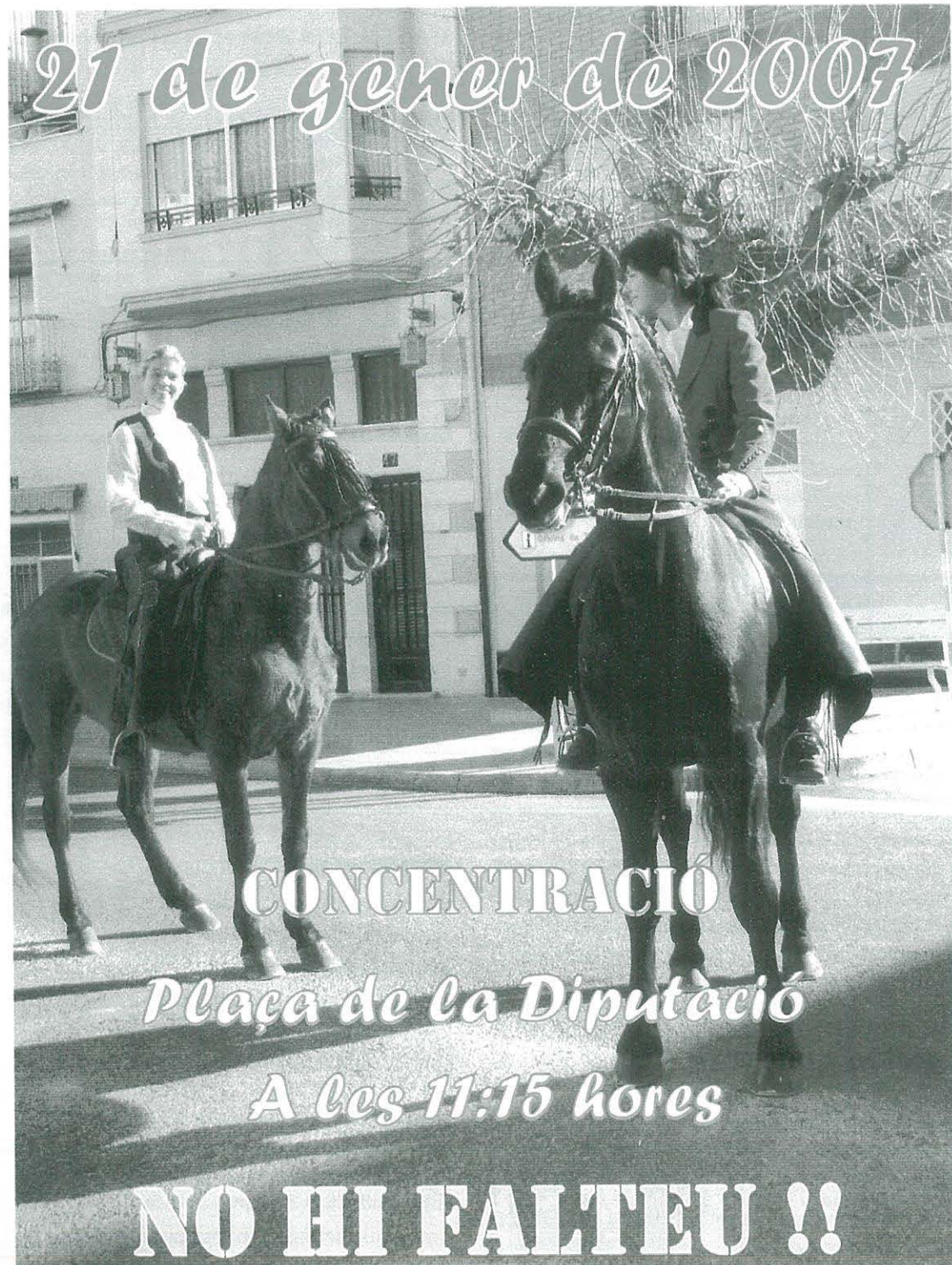
El segell de 0,29 euros dedicat a la integració dels invidents en la societat, reproduïx el disseny guanyador del 22 concurs escolar convocat per la ONCE amb el lema "Normalització Urgent".

El segell de 0,57 euros reproduïx unes mans, protagonistes del llenguatge de signes utilitzat per les persones sordes per a comunicar-se.

FESTA DE SANT ANTONI

21 de gener de 2007

CONCENTRACIÓ
Plaça de la Diputació
A les 11:15 hores
NO HI FALTEU !!

ORGANITZA: CENTRE CULTURAL RECREATIVU
COL.LABOREN: GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT DE CULTURA
EXCMA. DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
EXCM. AJUNTAMENT D'ULLDECONA

GASTRONOMIA

per Vicent Guimerà Sales

MELMELADA DE TARONGES

INGREDIENTS:

- 900 gr. de taronges
- 2 sucs de llima
- 900 gr. d'aigua
- 900 gr. de sucre
- 10 gr. de mantega

Elaboració:

Pelarem les taronges, guardarem la pell i la taronja en lo blanc. Després triturarem la taronja, la barrejarem en l'aigua i ho courem durant 15 minuts dis d'una olla. Un cop passat este temps li afegirem la pell tallada a tiretes i ho deixarem coure 15 minuts més. Per últim, afegirem lo suc de llima i el sucre. Un cop fet això, ho ficarem dins de pots, i ho courem durant 10 minuts al bany maria.

FLORS DE CARABASSA ARREBOSSADES

INGREDIENTS:

- Flors de carabassera
- Farina, aigua
- Gotes d'anís
- Sifó, oli i sucre

Elaboració:

En un plat de sopa farem una pasta en l'aigua i la farina, procurarem que sigue lo més espessa possible. Un cop feta aquesta pasta, l'utilitzarem per arrebossar les flors de carabassera, les quals fregirem quan l'oli estigue calent. Una vegada fetes, les ficarem damunt d'un paper absorbent i les ensucrarem.

Racó poètic

AVUI HE VIST UN BALL

Avui he vist un ball
que mou a la tardor,
ballaven mil dansaires
tots del mateix color.
Uns baixen molt de pressa,
altres, a poc a poc,
uns baixen neguitosos,
els altres sense por.
És un ball que comença
amb un sol ballador,
ell marcarà el camí,
després aniran tots.
La dansa serà lliure,
el temps indefinit
i, amb l'últim compàs,
jeuran plegats al llit.

J.J.R.

AMOR

Amor, amor, tu sempre cremes
i d'estimar mai no et fatigues.
Brases les teves cendres,
cendres les teves brases esdevenen;
minves i creixes,
dubtes i oscil·les,
mai no t'apagues.
Si a dintre meu t'escolto,
ecos d'un món nou sento,
nova és la vida dintre les entranyes.
Amor, amor, el món inunda;
curta és la ruta, quan ets tu la guia,
amor que ens portes sempre vers l'altura.

MIQUEL QUEROL
Barcelona, 1938